

Το θεολογικό περιεχόμενο της Μ. Εβδομάδας και του Πάσχα (περιληπτικά και από ανάξιο «θεολογούντα»)

«Εμπρός αδελφέ, λύγισε μπροστά στη Σταυρική Αγάπη και ακολούθησε το Χριστό βήμα προς βήμα, από το πραιτώριο ως το Γολγοθά και από το Γολγοθά ως την Ανάσταση»

Η περίοδος της Μ. Τεσσαρακοστής του Πάσχα ομολογουμένως είναι η κατεξοχήν περίοδος των πνευματικών εν Χριστώ αγώνων μας. Όλοι οι χριστιανοί, όλοι οι πιστοί, όλα τα μέλη της Εκκλησίας, ύστερα από το γενικευμένο χαλάρωμα της υπόλοιπης ζωής μας, βάζουμε τα δυνατά μας, συγκεντρώνουμε τις δυνάμεις μας και ξεκινάμε μια αγωνιστική πορεία επτά εβδομάδων, δηλαδή πενήντα ημερών. Σήμερα είμαστε «προ των θυρών της Μ.Εβδομάδος».

Θα μπορούσαμε με βεβαιότητα να πούμε ότι η Μ. Εβδομάδα ελάχιστες ψυχές ανθρώπων αφήνει ασυγκίνητες. Το μεγάλο πλήθος των ανθρώπων (των Ελλήνων), αυτές τις ημέρες της Μ. Εβδομάδας κατακλύζουν τους ναούς με τη «Σύνοψη» στο χέρι να σιγοψάλλουν μαζί με τους ψάλτες τους ύμνους των ιερών κατανυκτικών ακολουθιών.

Αναμφίβολα, αυτές τις άγιες ημέρες της Μ. Εβδομάδας η ψυχή κάθε ορθόδοξου χριστιανού κατακλύζεται από μεγάλα αισθήματα άγια και ιερά, και από μια ανεξήγητη καλή διάθεση για μετάνοια, για αλλαγή τρόπου ζωής, για να ξαναδούμε τη σχέση μας με το Θεό και τον συνάνθρωπό μας, για προσπάθεια να ενωθούμε μυστικά με το Νυμφίο της Εκκλησίας μας, ώστε να «μη μείνωμεν έξω του νυμφώνος Χριστού». Αυτές τις άγιες ημέρες όλοι έχουμε μια καλή διάθεση να διορθώσουμε την πορεία της ζωής μας, να σκεφτούμε το Γολγοθά και να ακολουθήσουμε τα βήματά του Χριστού προς το Πάθος. Προϋπόθεση για να γευτούμε και τη χαρά της Ανάστασης του Κυρίου.

Χρειάζεται όμως να αντιταχούμε σθεναρά στον κακό εαυτό μας, ο οποίος με τις αδυναμίες του και τις κακές μας συνήθειες μας οδηγεί σε μια αγωνιστική πνευματική χαλάρωση, σε μια ραθυμία. Γι αυτό ακριβώς, από την πρώτη κιόλας ακολουθία του Νυμφίου (Κυριακή Βαίων εσπέρας) ο θεόπνευστος υμνογράφος μακαρίσει (καλοτυχίσει) τον «γρηγορούντα», ενώ χαρακτηρίζει «ανάξιο» τον «ραθυμούντα». «Μακάριος ο δούλος ον ευρήσει γρηγορούντα». Είναι γεγονός ότι χωρίς την **εγρήγορση και τη νήψη** παγώνει ο ενθουσιασμός και η θέρμη της ψυχής, και κάθε προσπάθεια να δημιουργήσει ο άνθρωπος σχέση αγάπης με το Θεό και το συνάνθρωπό του ατονεί και ίσως χάνεται.

Γι αυτό, λοιπόν, η Εκκλησία μας σε αυτήν την κατανυκτική περίοδο της Μ. Σαρακοστής του Πάσχα και της Μ. Εβδομάδας, με τις πυκνές της ακολουθίες και τα θεσπέσια τροπάρια της, προσπαθεί να μας βγάλει από την πνευματική τεμπελιά και την ψυχική μας ραθυμία, που σαν αδύναμοι άνθρωποι πολλές φορές βρισκόμαστε, δηλαδή να μας αφυπνίσει, για να ξυπνήσει επιτέλους η τάλαινα ψυχή μας, ώστε να επιθυμήσουμε μέσα από την καρδιά μας **το Σωτήρα Χριστό**. (Απερίγραπτη και ανεξήγητη είναι η «συγκίνησή» μου όταν ψάλλω το Κοντάκιο του Μ. Κανόνος : «Ψυχή, ψυχή μου, ανάστα τι καθεύδεις, το τέλος εγγίζει και μέλλεις θορυβείσθαι, ανάνηψον ουν...», σε ήχο Β΄).

Όταν λοιπόν συμβεί αυτή η εσωτερική μας αφύπνιση, και αποφασίσουμε - συμμετέχοντας ενεργά στις ιερές ακολουθίες της Εκκλησίας- «κεκαθαρμέναις διανοίαις» να συμπορευτούμε με το Χριστό και «συσταυρωθώμεν και νεκρωθώμεν δι αυτόν ταις του βίου ηδοναίς», τότε είναι δυνατόν- με τη χάρη του Θεού βέβαια- να αλλάξουμε τρόπο σκέψης και ζωής ακόμη και εντός της Μ. Εβδομάδος. Αυτό σημαίνει άλλωστε Πάσχα (εβραϊκή λέξη που σημαίνει *πέρασμα, διάβαση, πορεία* προς τον καινούργιο κόσμο της Βασιλείας του Θεού κ.ο.κ), δηλαδή πέρασμα από την φθαρτή καθημερινότητα σε έναν «αλλότριον» τρόπο Ζωής, πρόγευση της «όντως ζωής», πέρασμα από το ψέμα στην αλήθεια, από τη μιζέρια και την απελπισία στην πνευματική αρχοντιά και στην αναστάσιμη ελπίδα, από τη βασανιστική αμφιβολία και ανασφάλεια στην αναστάσιμη σιγουριά και στη χειροπιαστή εν Χριστώ ανανέωση.

Αγαπητά μου παιδιά, αγαπητοί συνάδελφοι και γονείς των μαθητών μας, αγαπητοί συνοδοιπόροι αυτών των αγίων ημερών της Μ. Εβδομάδας, το Πάσχα δεν είναι μια απλή ανάμνηση ενός φολκλορικού γεγονότος από το παρελθόν. Για τους χριστιανούς, για τα πιστά μέλη της Εκκλησίας, δεν είναι γιορτή μόνο για λαογραφικές εθιμικές εκδηλώσεις (για κόκκινα αυγά, οβελία κ.ο.κ).

Το Πάσχα είναι μια πραγματική και χαρμόσυνη συνάντηση μ' Αυτόν, που οι καρδιές τους Τον είχαν γνωρίσει και τον είχαν συναντήσει από καιρό, ως Ζωή, ως πνευματική τροφή και ως ανέσπερο Φως. Οι πιστοί, σε κάθε θ. Ευχαριστία βιώνουμε αυτήν **την κοινωνία μαζί Του**. Σε κάθε θ. Λειτουργία γιορτάζουμε ένα μικρό Πάσχα, μια νέα Ανάσταση. Διότι σε κάθε θ. Λειτουργία επαναλαμβάνεται η ίδια αναίμακτη θυσία του Αμνού του Θεού, και όσοι κοινωνούν των Αχράντων Μυστηρίων προγεύονται τα αγαθά της αιώνιας Βασιλείας Του. Διότι σε κάθε θ. Λειτουργία υπάρχει μια **πρόσκληση** ίνα **«είπωμεν, αδελφοί, και τοις μισούσιν ημάς συγχωρήσωμεν πάντα τη αναστάσει»**.

Τότε λοιπόν γιορτάζουμε αληθινή Λαμπρή, όταν δείχνουμε έμπρακτα (βαρεθήκαμε τα πολλά κούφια λόγια) την **αγάπη μας** προς πάσχοντες αδελφούς μας, όταν «τολήσουμε» και συμφιλιωθούμε –εάν είναι δυνατόν- ακόμη και με τους «εχθρούς» μας, όταν ανανεώσουμε με το Ανέσπερο Φως της Αναστάσεως την τάλαινα ψυχή μας, γευτούμε την εν Χριστώ σωτηρία και παραμείνουμε ενωμένοι μαζί Του διαρκώς, Αναστημένοι, αιώνια νικητές και θριαμβευτές..

Πάντως, η εφετινή Μ. Εβδομάδα και η Ανάσταση του Κυρίου είναι μια χρυσή ευκαιρία, προσφέρεται να κάνουμε όλοι μια καλή αρχή στο να υποδεχτούμε στην καρδιά και στη ζωή τους, ακόμη πιο αληθινά και όχι επιφανειακά και εθιμικά, τον σταυρωθέντα και παθόντα και αναστάντα Χριστό. Άλλωστε **«Εν καινότητι ζωής να περιπατήσωμεν»**, μας προτρέπει και ο απ. Παύλος.

Εγκάρδιες ελικρινείς ευχές σε όλους σας για : **ΚΑΛΗ ΚΑΙ ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ Μ. ΕΒΔΟΜΑΔΑ και ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ**, Πάσχα καινόν, άγιον, Πάσχα μυστικόν, Πάσχα Πανσεβάσμιον, Πάσχα μέγα, Πάσχα των πιστών, Πάσχα το πύλας ημίν του Παραδείσου ανοίξαν, πάντοτε με υγεία, αισιοδοξία και οικογενειακή ευτυχία, και βέβαια ο Πανάγαθος Θεός να βοηθήσει την πατρίδα μας και όλους τους Έλληνες να «βγούμε από τα αδιέξοδά μας» ! **ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΑ.**

Παπαδόπουλος Αθανάσιος

Θεολόγος –Γυμνασιάρχης